

За предателя медал и слава, за мъченика - забрава

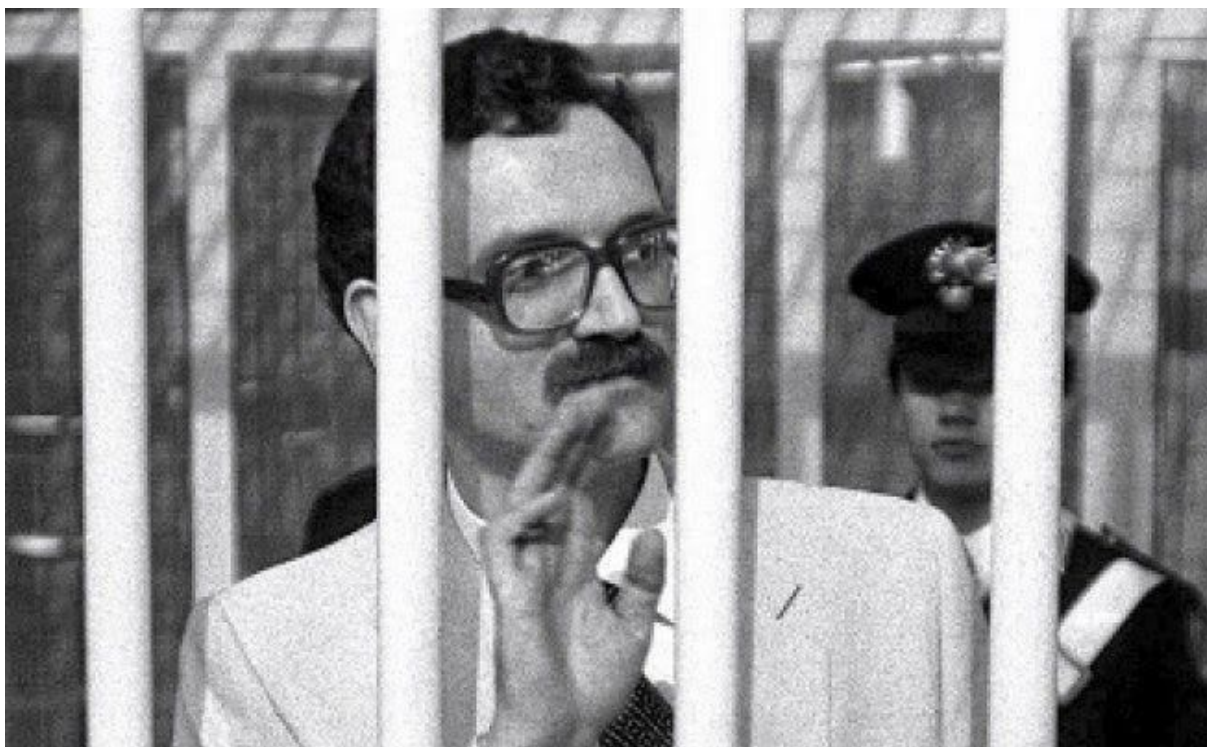

Автор: Светлана Тилкова - Алена

Анализи

06:00

01.08.2023

„Слабият“ Сергей Антонов издържа на всички експерименти, които си правиха с него четири години в италианския затвор.

На 1 август се навършват 26 години от кончината на Сергей Антонов - мъченик на съвременна България

С решение 419 от 15 юни 2023 г. Столичният общински съвет отхвърли предложението за поставянето на паметна плоча на Сергей Антонов на Софийското летище

Някой си Веселин Калановски от „Демократична България“ казал, че според общинските разпоредби имената на общински обекти, паметници и други възпоменателни знаци са посветени на хора и събития и постижения с принос за световното и национално развитие и за развитието на град София. Калановски попитал какъв е приноса на Сергей Антонов за София и националното развитие.

Ще просветля невежеството на този Калановски, но ще си спестя негативните нарицателни, който бушуват в мислите ми.

Какво отличава държавите с изявено чувство за национално достойнство от другите, в групата на които често се оказва и България? Много са отликите, но една от най-важните е късата памет, типична за българското общество. Късата памет обича легендите и от предателя прави герой, а героя отива в забрава.

На предателя с любов

Пресичам жълтите павета, минавам покрай Царя Освободител и погледът ми се спира на две улични табели. Площад „Народно събрание“ и „Дими Паница“. Реших, че недовиждам. Приближих до табелите. Нямаше грешка, на същия Димитрий-Иван Паница бяха кръстили уличката. Все едно скала се стовари отгоре ми. Името Димитрий-Иван Паница нещо говори ли ви, но без да си подсказвате с интернет? Колкото човека попитах на различна възраст, отговорът беше между „не го знам кой е“ и „абе чувал съм го, ама не помня“. Къса памет, няма спасение от нея, още повече когато срамните моменти в нечия биография удобно биват заличавани.

Каква информация в интернет може да се открие за американския гражданин от български произход Дими Паница, роден на 2 ноември 1930 г. в София, изживял по-голяма част от живота си в Съединените щати. Само позитивна. Списъкът на добрите дела, сдружения, фондации, комисии, форуми, в които е участвал, е впечатляващ. Работата му за утвърждаване на демокрацията в България е почетена с орден „Стара планина“, първа степен през декември 2009 г., кавалер е на ордена на Почетния легион, носител на почетен медал за заслуги на Съвета на Европа. Човек с достойни дела - ще кажете, оставил следа след себе си. Филантроп, хуманист, отишъл си след тежко боледуване на 28 юли 2011 г. в Париж.

На 14.03.2019 г. с решение №146 на Столичния общински съвет на името на Дими Паница се именува улица в София. Кой може да се усъмни, че този човек не е заслужил улица да носи името му.

Всеки, който помни изтритата част от неговата биография, е против. Аз - също, при това не защото е бил агент на Шесто управление на Държавна сигурност. Калановски, този неудобен факт дали удобно е забравен?

За мъченика - забрава

На 13 май 1981 г. бе извършено покушение срещу Папа Йоан-Павел Втори. Слава Богу той оцеля. В рязко изострените отношения между САЩ и СССР и техните лагери по време на Студената война някой избра за изкупителна жертва България и трима българи. Единият от които, Сергей Антонов, служител в представителството на Българската гражданска авиация „Балкан“ в Рим, е арестуван на 25.11.1982 г. Обвинен е в опита за покушение на папата и въпреки че основният свидетел по делото Мехмед Али Агджа 116 пъти променя своите показания, българинът престоя 1222 дни зад решетките на италианския затвор „Ребия“.

На 29 март 1986 г. „поради недостиг на доказателства“ тримата българи, от които само Антонов е в затвора, са оправдани.

На 24 май 2002 г. по времето на своето официално посещение в България Папа Йоан-Павел Втори заяви, че никога не е вярвал в „българската следа“ в опита за покушение срещу него.

Кой измисли „българската следа“, която, докато има религии на Земята, ще е незаличимо петно върху България? Трудно мога да кажа кой, но е всеизвестно кой беше нейният основен глашатай. Името му е Дими Паница, зам. главен редактор на американското списание „Ридърс дайджест“, който заедно с друга журналистка - Клеър Стърлинг, бяха двигателите на най-мръсната кампания срещу България в новата ни история - опита за покушение срещу папата.

Днес малцина, при това предимно интересувашите се, знаят кои са Сергей Антонов, Али Агджа, но където и да отидем в чужбина, е обичайно, а не рядкост при разговор, ей така, дори на шега, някой да подхвърли, че знае за българския чадър и че атентата срещу папата е дело на българите. По целия свят важи нашенската поговорка, че излезе ли име на сестра ти, че е еди-каква си, иди доказвай, че нямаш сестра. И ако приемем като

странична жертва съсипаното здраве и живот на Сергей Антонов, как да си замълчим за поруганото достойнство на България?

Затова определям Дими Паница като безродник. „Българската следа“, натрапена на целия свят от този човек, ще живее във времето напред като зла легенда за България. На същия този Дими Паница Столичният общински съвет кръщава улица!

В държавите с изявено национално и лично достойнство Димитрий-Иван Паница щеше да е заклеймен като национален предател. Но... българският nihilизъм, съчетан с къса памет и утежнен с безхаберието на властимащи да се направи пълно проучване, за да се види дали заслужава улица да носи името му, свирят дитирамби за неговото величие, прескачайки от незнание факта, че е опозорил незаличимо своята родина.

Българска работа, предателят е награден с най-високия орден на държавата и улица носи името му. Жертвата, но герой Сергей Антонов умира забравен в нищета.

За Сергей

Познавах Сергей лично. Запознах се с него, докато работеше в Народната библиотека, защото често посещавах читалнята. Добронамерената му отзивчивост и готовност да бъде полезен правеха впечатление. Беше тих, интелигентен и любезен. Винаги готов да помогне.

Когато научих за ареста му в Рим, бях шокирана, но и напълно убедена, че е невинен. Когато се завърна през 1986 г., го срещнах случайно на улицата. Бях със сина си - двегодишно хлапе. Той сякаш не ми обърна много внимание. Любезно ми отговаряше, но беше отнесен и някъде далеч с мислите си. Аз му говорех, а той гледаше с интерес и копнеж детето, което му се усмихваше. Докато ми отговаряше едностранно, каза на сина ми: „Ти ще станеш юнак, но се пази, защото хората са лоши.“

Следващата ни среща беше през 1992 г. Бяхме двамата с Андрей. Сергей беше с майка си. Ще го запомня с тези последни срещи, с дистанцията и страха от всеки и всичко. Сякаш се страхуваше да докосне жива човешка длан. Очакваше, че ще го сполети нещо лошо, и бързаше да се отдалечи. Отиде си сам, самотен и забравен от всички на 1 август 2007 г.

Питате се защо вместо жертва, която някой беше избрал заради на пръв поглед лабилните му психически характеристики, аз наричам Сергей Антонов герой.

Защото „слабият“ човек Сергей Антонов издържа на всички експерименти, които си правиха с него четири години в италианския затвор, за да изтрият части от мозъчния му потенциал и да насложат чрез хипноза и обработка с психотропни вещества същност, която не е негова, но заради която е трябвало да се признае за виновен в покушението срещу папата. Затова е и герой, защото не предаде родината си.

Калановски, сега стана ли ти ясно какъв е приносът на Сергей Антонов за националното ни развитие?

Покушението над папа Йоан-Павел Втори на 13.05.1981 г. постави България срещу всички, както и срещу повече от един милиард католици. Ако Сергей Антонов беше признал вина, България щеше да бъде низвергната за векове от общността на държавите, към която в момента се числим. Затова смятам Сергей Антонов за герой и мъченик, който по стара българска традиция беше забравен от народа, чиято чест защити. А днес дори започнаха името му да обругават.

Достойнството ни като българи и нация изисква името на Дими Паница да бъде заличено като име на софийска улица. Изисква също да почетем героя-мъченик Сергей Антонов и спасеното от него достойнство на България, като във всеки град голям булевард носи неговото име, дори и летище „София“, плочата е нищо. Малко вероятно е и двете да се случат, защото за мнозина чест, достойнство, България са кухи слова, които не пълнят джоба, а не частичка от сърцето и душата.